

1.

Матко

Помниш ли, обич моя, как намерихме едно птиче яйце в градината, когато ти беше малък?

– Хайде да си го измътим! – каза тогава.

На теб ти се прииска да видиш какво мъниче ще излезе от това нашарено с петънца яйчице.

Жалко, не успяхме да заместим майката!

Всеки човек знае, че всичко си има начало. Птичето си има майка, всяка къща си има строител, всяка кола не се е появила случайно, а някой я е направил. Всичките ти играчки са създадени от някого, компютърът – също. Книгите се печатат в печатница, сладкишите се произвеждат в сладкарски работилници...

Ако изреждам повече неща – къде са направени и от кого, ще съгледаш някоя мравка и ще попиташ:

– А мравките? Кой ги е направил?

– Няма такова място, където да се правят мравки, жирафи или слонове, но ще ти открия една тайна, обич моя – това, което не го правят хората, го е направил Бог.

– Как?

– С думи. Казал и станало. Заповядал и се появили планини, морета и водопади. Но в самото начало Бог създал небето и земята.

– Защо?

– Не се ли сещааш? За да има къде да живеят хората и животните! Помисли си, защо татко ти е направил нашата къща? За да има къде да живеем. Таткото, обич моя, показва любовта към своите деца с това, което прави за тях. Той не само е построил нашата къща, но и я поддържа...

– Не си ли стои сама?

– Стои си, но той сменя керемиди, оправя тока и

ремонтира банята, ако се запуши. Нали знаеш онази къща под пътя с хлътналия покрив? Нейният собственик не я поддържа и тя се разрушава все повече – дворът е потънал в храсти и дървета и скоро ще бъде невъзможно за човешки крак да стъпи там. Добре правиш, че не ходиш да играеш около нея, защото е много неприветлива и може да има змии на около. А Бог е добър Татко и поддържа това, което е създал. Поддържа ни и нас, като ни дава храна и вода, и всичко необходимо, за да бъдем щастливи.

– Аз понякога не съм.

– Но Той иска да си. Исква да се радваш винаги.

– Защо?

– Защото си безкрайно скъп за него.

– Как така?

– Той те обича, сякаш си единственият Му син.

– А другите, а Пламко?

– И тях, всички по равно, сякаш всеки е единствен.

– Защо ни обича?

– Защото ни е създал и изкупил, като е дал живота Си за нас.

– А недъгавите и грозните? И за тях ли?

– Да, и за тях. И за старите, лошите, неблагодарните и заядливиите.

– Наистина ли?

– Да, Той обича винаги и не може да мрази никого. Всички сме Негови деца. Мрази само лошите постъпки. Да скубеш сестра си, да разваляш играта на децата, да издаваш кой къде се е скрил, когато играете на жмичка... Да лъжеш или крадеш, да завиждаш...

– Чакай, откъде знаеш всичко това?

– От Неговото писмо.

– А къде е то?

– Ще ти кажа, потърпи до утре, обич моя!

